

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Den Braven Czech and Slovak a. s.**, IČO: 26872072
se sídlem Úvalno 353, 793 91 Úvalno
zastoupen advokátem Mgr. Karlem Ležatkou
sídlkem 28. října 1610/95, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Washingtonova 7, 113 54 Praha 1

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-43/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-62/2014- 510000-11, ze dne 8. 8. 2014, čj:109675-36/2014-510000-11,

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-43/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-62/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, čj:109675-36/2014-510000-11, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 35 317,11 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Karla Ležatky, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanými žalobami ze dne 3. 10. 2014, resp. ze dne 6. 10. 2014, které došly soudu dne 13. 10. 2014, domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených exekučních příkazů ze dne 11. 6. 2014 a rozhodnutí o námitkách proti těmto exekučním příkazům ze dne 8. 8. 2014, kterými byly námitkami napadené exekuční příkazy ze dne změněny.
2. Žaloby byly původně vedeny pod sp. zn. 9 Af 61/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 1451000168, č. j. 85510-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-43/2014-510000-11), sp. zn. 9 Af 62/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 1451000194, č. j. 85590-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-62/2014- 510000-11) a sp. zn. 9 Af 63/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 1451000160, č. j. 85537-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-36/2014- 510000-11). Vzhledem k tomu, že se jedná o věci skutkově a právně obdobné, spojil je soud při ústním jednání dne 18. 10. 2017 ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9 Af 61/2014.
3. Žalobce v podaných žalobách namítal, že jsou *exekuční příkazy zmatečné a nesrozumitelné*, některé náležitosti v nich zcela chybí, jiné byly uvedeny nesmyslně, není z nich patrné, co jimi správce daně zamýšlel, z důvodu četnosti a závažnosti pochybení tyto nebyly zhojitelné výkladem nebo jiným způsobem. Poukázal na to, že exekuční příkazy byly sice na základě podaných námitek změněny, nedošlo však k jejich zrušení, ačkoliv pro to byly dány důvody.
4. Ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím žalobce uvedl, že není odůvodněna *výše exekučních nákladů*, pouhý odkaz na právní předpis nepostačí. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 čj: 22 Ca 450/2000, ze kterého vyplývá, že odůvodnění musí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti, což se v daném případě nestalo, ačkoliv z ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu vyplývá nutnost odůvodnění rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl, že zmíněný rozsudek není veřejně dostupný a nemohl tak posoudit, zda na případ žalobce dopadá či nikoli, měl žalovaný učinit kroky, aby rozhodnutí soudu získal. Tím se tedy žalovaný dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce.
5. Žalobce dále tvrdil, že *žalovaný nebyl místně příslušný* k rozhodnutí věci, a to s přihlédnutím k sídlu žalobce v obci Úvalno. Došlo tak k porušení § 5 a § 175 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Rozhodnutí o námitkách jsou i po opravě výroku nadále vnitřně nesourodá, zmatečná a nepřezkoumatelná, tedy nezákonná. Žalovaný sice změnil výrok exekučních příkazů, ale námitky žalobce zamítl s velmi nepřesvědčivým odůvodněním. Nijak se nevypořádal s tvrzeními žalobce o *nesmyslných odkazech* v exekučních příkazech a nijak tak nenapravil zřejmě základní vadu, která musí vést ke zrušení, neboť neuvedl konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být jakákoli exekuce vedena. Žalobci totiž *není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*. Žalobce si je vědom, že žalovaný vydal vůči žalobci desítky různých exekučních příkazů s naprosto nesrozumitelným obsahem, byť k námitkám žalobce tento obsah formálně učinil žalovaný již alespoň srozumitelným, avšak žádný exekuční titul tím samozřejmě nezaložil. Podle žalobce je počínání žalovaného zřejmě systémovým selháním. Pokud zcela absentuje základ oprávnění žalovaného vést konkrétní exekuční řízení, absentuje pravomoc žalovaného rozhodnutí o námitkách vydat, a tudíž musí být taková rozhodnutí zrušena. K tomu poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

6. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené exekuční příkazy ve znění žalobou napadených rozhodnutí o námitkách zrušil.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobám ve vztahu k exekučním příkazům konstatoval, že došlo k formální chybě spočívající v tom, že byl posunut řádek popisu a řádek číselných hodnot o jedno místo. Například pod řádkem označeným jako „vydané dne“ byla uvedena částka nedoplatku, anebo naopak pod řádkem „na částku“ se namísto částky nedoplatku vytiskl datum. Nicméně hodnoty, jak datumové tak i peněžní, byly uvedeny správně. Po provedené změně exekučních příkazů rozhodnutím o námitkách se tato rozhodnutí stala bezvadnými. Dle jeho názoru byly v exekučních příkazech exekuční tituly (dodatečné platební výměry) označeny číslem jednacím. Nad rámec ust. § 176 daňového řádu byly tyto exekuční tituly v době zahájené daňové exekuce nejen vykonatelné, ale i pravomocné.
8. Ve vztahu k rozhodnutím o námitkách poukázal na odůvodnění svých rozhodnutí a uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 čj: 22 Ca 450/2000 se na danou věc nemůže vztahovat, neboť se jednalo o odůvodnění rozhodnutí ve věci neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o exekuční náklady, automaticky jsou přičítány k nedoplatku. To, že dochází k navýšení nedoplatku o tyto náklady, je veřejně známou skutečností. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů je stanoven zákonem. Daňovému dlužníku byla známa výše vymáhaného nedoplatku, pro výpočet nákladů postačuje matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku. Nesouhlasí se závěrem, že napadené exekuční příkazy nebyly řádně odůvodněny. K námitce místní nepřislušnosti žalovaného uvedl, že místní příslušnost nebyla dána podle daňového řádu, ale podle článku 60 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 Sb. ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, podle něhož je místní příslušnost upravována jednotlivými členskými státy. Podle § 320 zákona č. 13/1993 Sb., lze podat celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nebo vývoz u kteréhokoliv celního úřadu. Žalobce je podal u Celního úřadu Praha 2, jehož nástupnickým správním úřadem se stal Celní úřad pro hl. m. Prahu, stal se tedy tento celní úřad místně příslušným správcem nad výběrem a vymáháním vyměřeného cla. Dodatečně vyměřená částka cla vycházející z kontroly provedené Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj proto byla zaevidována k původní vyměřené částce. K námitce, že žalobci není známa existence jakéhokoliv rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena, konstatoval, že exekučně vymáhané nedoplatky vzešly z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží, žalobce byl s výsledkem prokazatelně seznámen při podpisu Zprávy o provedené kontrole. Dodatečné platební výměry byly žalobci prostřednictvím jeho zástupce prokazatelně doručeny formou datové zprávy do datové schránky jeho zástupce dne 10. 4. 2014. Existují tedy vykonatelné a pravomocné exekuční tituly v podobě dodatečných platebních výměrů.
9. Žalovaný žádal, aby soud podané žaloby zamítl.
10. V podání ze dne 19. 12. 2014, označeném jako „Doplňující vyjádření žalobce a souhlas s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání“, žalobce uvedl, že studiem obsahu vyjádření žalovaného zjistil chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osobě. Dodatečný platební výměr byl doručen do datové schránky advokáta Mgr. Ing. J. K., ten však nebyl zástupcem žalobce. Zástupcem žalobce byl advokát Mgr. D. N., Mgr. Ing. J. K. byl pouze substitutem a žalobci nikdy žádné platební výměry nepředal, neboť s ním účastník řízení v žádném vztahu nikdy nebyl. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003 čj: 1 Af 4/2003-48 o neúčinnosti doručování rozhodnutí substitutům a nikoliv účastníkům

řízení či jejich zástupcům. Podkladová rozhodnutí tak nenabyla právní moci, následná exekuce byla vedena neoprávněně na základě nepravomocných a nedoručených rozhodnutí. Na podaných žalobách trval.

11. V replice ze dne 9. 3. 2015 žalovaný k předně uvedenému podání žalobce poukázal na rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 24. 2. 2015, č. j. 7315-9/2015-900000-304.1, s jehož názorem na doručování správního rozhodnutí v meritu věci do rukou substituta se ztotožnil.
12. Žalobce v podání ze dne 9. 10. 2017 označenými jako „*doplnění žaloby*“ rozvinul námitku nedoručení dodatečných platebních výměrů oprávněnému zástupci, uplatněnou v předchozím podání. Uvedl, že vzhledem k nedostatku náležitostí dodatečných platebních výměrů až z rozhodnutí o námitkách seznal, o jaká vykonávaná rozhodnutí se jedná. Teprve po odstranění namítané nepřezkoumatelnosti exekučních příkazů mohl žalobce precizovat svou námitku absence vykonatelnosti, kdy v tu chvíli prostředkem obrany byla již jediné žaloba.
13. Obdobně jako ve svých dosavadních podáních pak žalovaný uváděl i v podání ze dne 5. 10. 2016, ze dne 8. 8. 2017, ze dne 12. 10. 2017 a ze dne 13. 10. 2017, kde dále navrhl spojení žalob, žádal, aby byla při přezkumu zákonnosti žalovaných rozhodnutí zohledněna Zpráva o kontrole po propuštění zboží ze dne 25. 3. 2014, č. j. 1364-30/2014-570000-51 (dále jen „Zpráva o kontrole“) a tato provedena jako důkaz. Navrhl přerušení řízení s tím, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Af 50/2014 bylo v obsahově shodné věci rozsudkem ze dne 4. 10. 2017 žalobám vyhověno a žalovaný hodlá proti rozsudku, který ale dosud neobdržel, podávat kasační stížnost. Dále zopakoval svou argumentaci k vykonatelnosti podkladových rozhodnutí pro exekuční příkazy v podobě dodatečných platebních výměrů.
14. Při ústním jednání dne 18. 10. 2017 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Jak již bylo uvedeno shora, soud spojil žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9 Af 61/2014. Soud zamítl návrh žalovaného na přerušení řízení, neboť se jedná o žaloby starší časové řady. Dále soud zamítl návrh na provedení důkazu „Zprávou o kontrole“ a důkazů navržených žalobcem, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud od žalovaného pro přezkum zákonnosti jeho rozhodnutí vyžádal (exekuční příkazy, rozhodnutí o námitkách) nebo jsou nadbytečné pro posouzení právní otázky (Zpráva o kontrole), když obsah spisového materiálu žalovaného pro rozhodnutí soudu postačuje.
15. Dne 25. 10. 2017 vydal Městský soud v Praze pod č. j. 9 Af 61/2014 - 128 první rozsudek, jehož výrokem I. odmítl žaloby v části, ve které se žalobce domáhal zrušení exekučních příkazů, výrokem II. zamítl žaloby v části, ve které se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí o námitkách, výrokem III. rozhodl o nákladech řízení.
16. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7.2.2020, č. j. 7 Afs 402/2017 - 48, zrušil tento rozsudek městského soudu ve výrocích II. a III., kdy neshledal důvod odchytil se od rozsudku čtvrtého senátu NSS v obdobné věci ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017-60, který konstatoval, že městský soud posoudil obsah žalobních bodů v této věci příliš úzce. Žalobní námitku neúčinnosti doručení exekučních titulů, konkretizovanou žalobcem v podání ze dne 19. 12. 2014 tak měl zdejší soud posoudit jako přípustnou a věcně ji vypořádat. Proti odmítnutí exekučních příkazů žalobce v kasační stížnosti nebrojil, NSS se proto výrokem I. rozsudku zdejšího soudu nezabýval. K námitce nedostatku místní příslušnosti správce daně pak NSS vešel na právní názor rozsudku zdejšího soudu a judikatury, kterou městský soud v tomto ohledu označil. K tomu NSS

dále citoval i z rozsudku druhého senátu NSS ze dne 24.6.20078, č. j. 2 Afs 159/2006-138. Též s ohledem na to, že žalobce netvrdil konkrétní zkrácení na právech místní nepříslušnosti správce daně, tuto kasační námitku odmítl.

17. Následně žalovaný žalobci navrhl uspokojení podle § 62 s.ř.s. a vydal rozhodnutí v přezkumném řízení, v němž rozhodnutí o námitkách podle § 124 odst. 1 a 2 daňového řádu zrušil. Žalobce však uspokojení podmínil vydáním nových rozhodnutí o námitkách a vrácení vzniklých přeplatků (například náklady exekuce, úroky) s tím, že až poté bude uspokojen (podání žalobce došlo soudu dne 20. 4. 2020). Na to ale žalovaný nepřistoupil a považoval takový požadavek žalobce za nezákonný s tím, že mu taková pravomoc dle § 124 daňového řádu nenáleží. K tomu poukázal na obdobná řízení vedená u zdejšího soudu a uzavřel, že po skončení řízení o žalobách povede ve prospěch žalobce návazné kroky směřující k vrácení přeplatků peněžitého plnění, které bylo od žalobce neoprávněně inkasováno (podání žalovaného ze dne 24. 4. 2020). Na to již žalobce nereagoval. Soud proto přistoupil k věcnému projednání.
18. Vázán shora uvedeným právním názorem kasačního rozsudku se městský soud věci znovu zabýval, rozhodl o ní bez nařízení jednání, žalobou napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná.
19. Z obsahu spisových materiálů vyplynuly pro posouzení věci tyto rozhodné skutečnosti:
20. Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 1. 4. 2014, zn. 1364-76/2014-570000-51, byla žalobci dodatečně doměřena částka cla ve výši 370.756,- Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 74.152,- Kč, celkem byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 444.908,- Kč (dále též „DPV“). DPV byl doručen Mgr. Ing. J. K., advokátovi, fikcí dne 10. 4. 2014, který má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014, udělenou mu Mgr. D. N., advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb. Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky uložené DPV. Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. 14510000168, čj. 85510-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 450.046,- Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9.000,- Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 459.046,- Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. V. R., advokátem, námitky ze dne 15. 7. 2014, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného o námitce ze dne 8. 8. 2014, čj. 109675-43/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku

(zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislusnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. V. R. doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená pod sp. zn. 9 Af 61/2014).

21. Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 1. 4. 2014, zn. 1364-66/2014-570000-51, byla žalobci dodatečně doměřena částka cla ve výši 350.656,- Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 70.132,- Kč, celkem byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 470.788,- Kč (dále též „DPV“). DPV byl doručen Mgr. Ing. J. K., advokátovi, fikcí dne 10. 4. 2014, který má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014, udělenou mu Mgr. D. N., advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb. Vyrozměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky uložené DPV. Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. 14510000194 čj: 85590-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 425.648,- Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 8.512,- Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 434.160,- Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. V. R., advokátem, námitky ze dne 15. 7. 2014, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-62/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislusnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. V. R. doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 62/2014).
22. Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2. 4. 2014, zn. 1364-78/2014-570000-51, byla žalobci dodatečně doměřena částka cla ve výši 388.396,- Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 77.680,- Kč, celkem byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 466.076,-

Kč (dále též „DPV“). DPV byl doručen Mgr. Ing. J. K., advokátovi, fikcí dne 10. 4. 2014, který má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014, udělenou mu Mgr. D. N., advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízením, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb. Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky uložené DPV. Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. 14510000160, čj: 85537-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 471.459,- Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9.428,- Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 480.887,- Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. V. R., advokátem, námitky ze dne 15. 7. 2014, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě. Rozhodnutím žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-36/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. V. R. doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 63/2014).

23. Podle závazného právního názoru sedmého senátu Nejvyššího správního soudu z kasačního rozsudku ze dne 7. 2. 2020, č. j. 7 Afs 402/2017 - 48, se městský soud zabýval námitkou neúčinnosti doručení exekučních titulů.
24. S ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě navrhl, aby soud napadené exekuční příkazy ve znění rozhodnutí o námitkách zrušil, upozorňuje soud nejprve na platnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 3, v nichž NSS dospěl k závěru, že námitky proti exekučnímu příkazu nelze považovat za řádný opravný prostředek, ani za řádný opravný prostředek *sui generis*. Žalobu lze ke správnímu soudu podat přímo proti exekučnímu příkazu, proto nelze vyloučit, že bude vedle sebe probíhat řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu u správního soudu, i řízení u správního orgánu o námitkách proti totožnému exekučnímu příkazu. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že na exekuční příkaz a na rozhodnutí o námitkách proti němu podaných je nutno pohlížet jako na dvě samostatná rozhodnutí, která nelze považovat za rozhodnutí vydaná v jednom řízení.

25. Jsou-li exekuční příkaz a rozhodnutí o námitkách samostatnými a samostatně soudem přezkoumatelnými rozhodnutími, pak v případě vydání exekučního příkazu je nutno podat žalobu přímo proti exekučnímu příkazu bez ohledu na to, zda byly podány námitky či nikoliv a bez ohledu na to, zda o námitkách bylo či nebylo rozhodnuto. Soud se tedy v rámci předmětného řízení při vědomí žalobního petitu s uvedením, že žaloba je podána proti „*exekučnímu příkazu ve znění rozhodnutí o námitkách*“, musel zabývat námitkami ve vztahu k rozhodnutím o námitkách, nikoliv posouzením zákonnosti rozhodnutí o námitkách ve spojení s exekučními příkazy, čímž jsou dány i podmínky a rozsah přezkumu napadených rozhodnutí a s tím spojené posouzení včasnosti námitek uplatněných až v doplňujících vyjádřeních žalobce ze dne 19. 12. 2014.
26. Žalobou napadená rozhodnutí o námitkách jsou rozhodnutími o specifickém způsobu nápravy exekučních příkazů, vydaných v oblasti placení daní, zde na částky daňové povinnosti, doměřené žalobci dodatečnými platebními výměry, které byly vydány ve vyměřovacím řízení a jež jsou exekučními tituly. V souzené věci žalovaný k námitkám žalobce řešil vady exekučního příkazu (nikoliv rozhodnutí o doměření daně), účelem podaných námitek bylo odstranění vad ve způsobu placení (vymáhání) daňové povinnosti. Žalovaný se proto zabýval námitkami žalobce proti postupu při placení daní a přisvědčil žalobci v jeho zásadní námitce proti exekučním příkazům, a to, že v těchto příkazech došlo k chybám v textu způsobujícím rozpor mezi číselným vyjádřením pohledávky a určením času ve vztahu k textu, ke kterému se váží. Žalovaný uznal chyby vzniklé při přepisu dat, vysvětlil, že došlo k posunutí číselného řádku a tím k vypadnutí a záměně určité části textu na řádcích. Šlo o nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časového určení doby, proto žalovaný vyhověl námitce žalobce a formálně změnil exekuční příkazy tak, že v nich původně nesprávně umístěné údaje o daňové pohledávce v řádku nahradil správným umístěním těchto údajů v řádcích odpovídajících nadepsanému textu, při zachování správného čísla jednacího rozhodnutí, které je exekučním titulem. Oproti ostatním námitkám žalobce, že uvedené vady způsobují nicotnost a nezákonnost exekučních příkazů, námitkám nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů a místní nepřislusnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu pro vedení daňové exekuce, žalovaný nevyhověl.
27. Městský soud se podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu musel nejprve zabývat otázkou, zda bylo možné projednat námitku neúčinnosti doručení exekučních titulů, na které závisí posouzení právní otázky doručování substitutovi.
28. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 - 36, lze řádně a včas uplatněný žalobní bod dále argumentačně rozvíjet i po uplynutí lhůty k podání žaloby.
29. V předmětné věci žalobce v jednotlivých žalobách, které byly spojeny ke společnému projednání, namítal, že „*není zřejmé, na základě čeho by měly být nějaké nedoplatky placeny, resp. by měly být vyměřeny*“, popř. že „*mu není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*“, a tedy lze dovodit, že podle žalobce absentuje základ oprávnění žalovaného vést exekuční řízení.

30. Až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 19. 12. 2014 žalobce uplatnil námitku vadného doručování podkladového rozhodnutí tím, že jej žalovaný zaslal do datové schránky Mgr. Ing. J. K., který nebyl se žalobcem v žádném vztahu, neboť žalobce zmocnil k zastupování Mgr. J. N..
31. Replika k vyjádření žalovaného, v níž žalobce poprvé zpochybnil účinnost doručení dodatečných platebních výměrů substitutovi jeho zmocněnce, na základě kterých byla nařízena exekuce, byla zaslána městskému soudu až po lhůtě k podání žaloby. Spornou otázkou tedy je, zda lze takto konstatovanou námitku považovat za rozvinutí žalobního bodu vzneseného v žalobě, podle něhož žalobkyně o žádném exekučním titulu nevěděla, či nikoliv.
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 285/2015 - 24, nelze obsah žalobních bodů posuzovat formalisticky, takový přístup by byl v rozporu s hlavním úkolem soudů ve správním soudnictví, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv. Ohledně námitky neúčinnosti doručení exekučních titulů uvedené v podání žalobce ze dne 19. 12. 2014 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60, z něhož vycházel i kasační rozsudek NSS v nyní projednávané věci, dovedl ve skutkově obdobné věci shodných účastníků řízení, že je třeba repliku žalobce považovat za rozvinutí námitky uvedené v žalobě, podle které nebylo žalobci známo žádné podkladové rozhodnutí, na základě kterého by měla být vedena exekuce. Nejvyšší správní soud považoval za logické, že žalobce o existenci exekučního titulu nevěděl, pokud mu nebyl doručen. Námitku neúčinnosti doručení exekučního titulu proto mohl žalobce vznést až poté, co se dozvěděl o jeho existenci. Uvedená tvrzení spolu podle Nejvyššího správního soudu souvisí, proto námitka neúčinného doručení exekučních titulů nepředstavuje nový žalobní bod, nýbrž rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu.
33. Ačkoli tvrzení, že žalobci nebylo nic známo o existenci exekučního titulu, je samo o sobě nekonkrétní a působí evidentně účelově, následným vyjádřením žalobce ze dne 19. 12. 2014 byly tyto pochybnosti odstraněny. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je takové rozšíření žalobního bodu hraniční, zejména s ohledem na skutečnost, že žalobci bylo známo, že je proti němu vedeno řízení o doměření celního dluhu, které může být ukončeno vydáním dodatečných platebních výměrů. Přitom po vydání exekučních příkazů žalobci nic nebránilo v tom, aby vady doručování odhalil a uplatnil odpovídající námitku v námitkách proti exekučním příkazům a ve správní žalobě, a to zejména pokud by si vydání dodatečných platebních výměrů skutečně nebyl vědom.
34. Podle § 27 odst. 1 daňového řádu si osoba zúčastněná na správě daní může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat.
35. Podle § 29 odst. 1 daňového řádu může být současně zvolen pouze jeden zmocněnec. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení si zmocněnec nesmí zvolit dalšího zmocněnce, nejedná-li se o daňového poradce nebo advokáta.
36. Podle § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
37. Podle § 101 odst. 5 věty druhé daňového řádu je rozhodnutí vůči příjemci účinné okamžikem jeho oznámení. Podle šestého odstavce tohoto ustanovení se oznámením rozhodnutí rozumí jeho doručení rozhodnutí nebo jiný zaprotokolovaný způsob seznámení příjemce s obsahem rozhodnutí.

38. Podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu je exekucním titulem vykonatelné rozhodnutí, jímž je stanoveno peněžité plnění.
39. V usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že má-li účastník zástupce, je třeba doručovat vždy jemu. Je-li zástupcem advokát, který je podle zákona o advokacii oprávněn si zvolit substitučního zástupce, je stále třeba doručovat prvnímu zástupci, neboť jen on zastupuje účastníka. Je-li rozhodnutí soudu doručeno jen substitutovi, jedná se podle soudního řádu správního o doručení neúčinné. Nejvyšší správní soud dospěl k totožným závěrům v rozsudku dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009 - 104, v němž konstatoval, že ačkoli zákon daňovému poradci umožňuje zvolit si substituta, nic to nemění na skutečnosti, že účastník řízení je zastoupen pouze svým (prvním) zástupcem. Tyto závěry převzal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 4 Afs 105/2014 - 101, ve kterém konstatoval, že podle § 41 odst. 1 daňového řádu může mít účinky doručení účastníku řízení jen doručení zmocněnci účastníka řízení, a nikoli jeho substitučnímu zástupci.
40. Pokud zástupce žalobce, advokát Mgr. D. N., udělil plnou moc svému substitutovi, Mgr. Ing. J. K., a v ní jmenovaného výslovně (tedy vědomě) zmocnil mimo jiné též k přijímání písemností přímo za žalobce, pak jmenovaný zástupce s odborností advokáta, podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2017, č. j. 10 Af 50/2014 - 65, jež se týká skutkově shodné věci i shodných účastníků řízení, postupoval vadně a Celní úřad pro Moravskoslezský kraj na takový postup zástupce měl vyzvat zmocněnce žalobce k odstranění vad substituční plné moci přiměřeně podle § 28 odst. 2 daňového řádu, resp. k části zmocnění týkající se doručování písemností, nepřihlížet. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60, vyzdvihl, že povinností správního orgánu je postupovat v souladu se zákonem a pokud tak správní orgán nepostupoval, nelze odpovědnost za takový postup přenášet na žalobce.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60, zdůraznil, že substituční zástupce v řízení nevystupuje jako zástupce zmocnitele, ale jako zástupce zmocněnce, v tomto případě advokát zastupoval advokáta. Zástupcem zmocnitele nadále zůstává pouze jeho zmocněnec, mezi substitučním zástupcem a zmocnitelem žádný vztah nevzniká. Nejvyšší správní soud se dále vyjádřil, že z obsahu plných mocí ze dne 19. 3. 2014, udělených Mgr. D. N. nad rámec obecného oprávnění zmocněnce zvolit si substitučního zástupce, nevyplývá, že by žalobce měl být s doručováním substitučnímu zástupci.
42. Vzhledem k tomu, že námitku vadného doručování městský soud, jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, shledal důvodnou, rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., že z tohoto důvodu došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
43. Jelikož v dané věci byl předchozí rozsudek městského soudu zrušen kasačním soudem, městský soud považuje za vhodné pro úplnost vypořádat též zbylé žalobní námitky, a proto se dále zabýval námitkami, které lze vypořádat.
44. K námitce žalobce stran specifikace exekucního titulu v exekucních příkazech soud poukazuje na § 178 odst. 2 písm. d) daňového řádu, podle kterého výrok exekucního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 daňového řádu též odkaz na exekucní titul. V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015 - 59, Nejvyšší správní soud dovodil, že drobné formulační nedostatky v exekucním příkazu nemají vliv na splnění povinnosti označit exekucní titul, pokud nevyvolávají pochybnosti o tom, který

správce daně exekuční titul vydal. Smyslem označení exekučního titulu v exekučním příkazu je identifikace nedoplatku, pro který je exekuce nařizována. Označení exekučního titulu tedy musí být pro daňový subjekt srozumitelné.

45. K argumentu žalobce, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho tvrzením uplatněným v námitkách, že exekuční příkaz obsahuje *nesmyslné odkazy*, městský soud uvádí, že žalovaný v napadených rozhodnutích na toto tvrzení reagoval a změnou výrokové části exekučního příkazu odstranil jeho zřejmou nesprávnost (slovy žalobkyně „*nesmyslné odkazy*“), spočívající v chybném uvedení údajů o exekučním titulu v části „*Výkaz vykonatelných rozhodnutí*“, pokud jde o číslo jednací rozhodnutí, datum jeho vydání, částku, na kterou bylo toto rozhodnutí vydáno, datum splatnosti, výši úroku z prodlení a výši aktuálního nedoplatku. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak žalovaný v rámci vypořádání prvního bodu žalobcových námitek vysvětlil, že chyba vznikla při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, přičemž následně upřesnil, že peněžité plnění (ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí o námitkách pod položkou „*na částku*“) bylo žalobci uloženo v nalézacím řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to právě dodatečným platebním výměrem, jehož číslo jednací a datum vydání je rovněž specifikováno ve výrokové části rozhodnutí o námitkách. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím o námitkách proto žalobce nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný v nich neuvedl konkrétní podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena. K argumentu, že žalobci „*není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*“, soud uvádí, že z napadených rozhodnutí by žalobce mohl bez obtíží zjistit, že zde existují rozhodnutí v podobě dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, jež jsou exekučními tituly, na jejichž základě byly vydány předmětné exekuční příkazy. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí v rámci vypořádání prvního bodu námitek výslovně konstatoval, že žalobce z částky (vyměřené konkrétním dodatečným platebním výměrem Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj) dobrovolně neuhradil nic, a proto mu musí být naprosto zřejmé (právě s ohledem na jasnou identifikaci rozhodnutí, kterým bylo peněžité plnění uloženo), co má být předmětem daňové exekuce, resp. exekučního příkazu. S argumentací žalovaného se soud plně ztotožňuje a odkazuje v tomto směru na jeho odůvodnění.
46. Pokud žalobce poukazoval na to, že nebylo uvedeno konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, je nutno konstatovat, že daňovou exekuci lze vést i na základě nepravomocného rozhodnutí. Podstatná je skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost (zde dodatečné platební výměry) vykonatelné, a to bez ohledu na právní moc. Vykonatelnost dodatečných platebních výměrů vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly v dané věci exekučním titulem, žalobce včas uplatněnými námitkami nezpochybnil.
47. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017 - 193, vykonatelnost exekučního titulu není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu užije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy plně v dispozici daňového subjektu, který vymezuje okruh otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového

řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. V dané věci žalobce v námitkách proti exekučním příkazům namítl pouze neurčitost a jejich vnitřní rozpornost v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepříslušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Předmětné námitky a procesní postup žalobce ve věci však v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu, ani se nevyjádřil k žalobcem neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Napadená rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

48. Žalobce namítal, že k vedení exekučního řízení byl místně příslušný celní úřad, v jehož působnosti se nachází jeho sídlo, tedy Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o § 320 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.
49. Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užíje daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že *„[c]elní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoli celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak“*. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekučním.
50. Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V. (části třetí) daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.
51. Městský soud k tomu uvádí, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekučního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekučním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z § 320 odst. 3 ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbyvá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.

52. Místní nepřislušnost žalovaného sice představuje vadu řízení, avšak taková vada ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 - 138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017 - 25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: „*Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).*“. Takový důvod pro zrušení by proto sám o sobě nemohl obstát.
53. Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvod domnívat se, že vydání exekučních příkazů místně nepřislušným celním orgánem je reálně způsobilé zkrátit práva žalobce. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení jeho práv mělo spočívat. Je nesporné, že exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování práv žalobce postačuje. Vzhledem k tomu, že exekuční řízení i řízení o námitkách probíhala téměř výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede.
54. Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení § 175 daňového řádu, učinila tak v obecné rovině. Není zřejmé, v čem měl být § 175 daňového řádu porušen, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), a stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobce nenamítá), a že správce daně je při vymáhání nedoplatku příslušný k jeho vybrání (ani zde žalobce žádné konkrétní námitky neuvádí). Soud proto námitku o místní příslušnosti neshledal důvodnou. Soud pro úplnost dodává, že k obdobným závěrům dospěl i NSS v kasačním rozsudku v nyní projednávané věci (bod 15), jak bylo uvedeno shora.
55. Žalobce dále tvrdil, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna „*výše exekučních nákladů, pouhý odkaz na právní předpis nepostačí*“, poukázal k tomuto na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001, sp. zn. 22 Ca 450/2000, a uvedl, že žalovaný neučinil žádný krok k tomu, aby tento rozsudek získal, nemohl tedy posoudit, zda na daný případ tento rozsudek dopadá. K této námitce městský soud uvádí, že v případě, kdy účastník správního řízení odkazuje na rozhodnutí soudu v jiné věci, je na něm, aby toto rozhodnutí doložil. Není povinností správního orgánu obsah takového rozsudku zjišťovat, a to zejména v případě, kdy je poukazováno na zcela obecné tvrzení o náležitostech odůvodnění rozhodnutí, jež by mělo směřovat k přesvědčení účastníků řízení o správnosti rozhodnutí a postupu rozhodujícího orgánu. Pokud totiž účastník řízení něco tvrdí, je na něm, aby své tvrzení doložil.
56. K námitce nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů soud uvádí, že z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z § 183 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že náklady za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500 000 Kč. Je tedy zřejmé, že výše nákladů řízení

vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na § 183 daňového řádu je patrné, z jakého ustanovení při stanovení výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. Skutečnost, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů (matematický výpočet a údaj, kolik činí 2 % z vymáhané částky), nelze považovat za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ačkoliv by jistě takový výpočet přispěl k jednoznačnosti napadených rozhodnutí, skutečnost, že způsob výpočtu exekučních nákladů není uveden v odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, ani v exekučních příkazech ze dne 11. 6. 2014, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadených rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 Afs 171/2006 - 87, který byl vydán k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikace na nyní platný daňový řád má své opodstatnění s přihlédnutím k zásadě shodné právní úpravy, provedené uvedenými právními předpisy).

57. Výše uvedené obdobně platí též ve vztahu k úrokům z prodlení, kdy z právního předpisu explicitně vyplývá, že v případě, že nedojde ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení. Obdobně jako u exekučních nákladů jde o právní úpravu, která z právních předpisů vyplývá zcela nepochybně a jednoznačně a jestliže výslovná právní úprava stanoví, že v případě, že dojde k pozdní úhradě daňového dluhu, zvyšuje se nedoplatek o úroky z prodlení, je nutno toto výslovné právní ustanovení akceptovat, tuto skutečnost lze i považovat za veřejně známou, neboť je důvodně nutno předpokládat, že pokud určitý subjekt vykonává činnost, v jejímž rámci podléhá určité zákonem stanovené povinnosti (zde povinnost hradit clo ve správné výši), měl by být obeznámen s právními předpisy, které se k jeho činnosti vztahují.
58. Na základě shora uvedených skutečností soud uzavírá, že žaloby proti rozhodnutím o námitkách proti exekučním příkazům jsou důvodné, neboť dodatečné platební výměry nebyly žalobci řádně oznámeny (ačkoli zástupce i substitut sídlí na shodné adrese sídla výkonu advokacie) a nebylo ani prokázáno, že by se s nimi žalobce seznámil jiným způsobem, nenabývaly vykonatelnosti. Nejednalo se tedy o exekuční tituly ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu a vydal-li žalovaný exekuční příkazy k vymožení povinností, jež byly žalobci uloženy dosud nevykonatelnými rozhodnutími, zatížil uvedené příkazy vadou nezákonnosti.
59. Žalovaný při rozhodování o námitkách exekuční příkazy nezrušil, nýbrž pouze změnil, čímž znemožnil žalobci v námitkách tvrdit, že mu exekuční tituly nebyly doručeny. Z tohoto důvodu bylo namíste tvrzení žalobce o nedoručení exekučních titulů posoudit podle závěrů kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu i v řízení o žalobách proti rozhodnutím o námitkách. Podle tohoto závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu je třeba dojít k závěru, že exekuční tituly žalobci doručeny nebyly, proto jsou nezákonná též rozhodnutí o námitkách, jimiž nebyly napadené exekuční příkazy v souladu s § 159 odst. 3 daňového řádu zrušeny.
60. Vzhledem k tomu, že jsou rozhodnutí o námitkách nezákonná, zrušil je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro shora vytčené vady řízení a věc vrátil žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení správní orgán vázán.
61. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů, a v případě částečného úspěchu, na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce měl ve věci částečný úspěch, jelikož v části žaloby směřující proti třem exekučním příkazům nebyl úspěšný (soud o této části

žaloby rozhodl ve výroku I. rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 Af 61/2014 - 128, který nebyl napaden kasační stížností, a nabyl právní moci dne 30. 11. 2017), zatímco v části žaloby, směřující proti třem rozhodnutím o námitkách, byl žalobce úspěšný, neboť tato rozhodnutí soud zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud tedy zohlednil skutečnost, že žalobce byl úspěšný co do 50 % části žalobního nároku, a proto žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení v této poměrné části.

62. Náklady řízení představují odměnu za zastupování žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Vzhledem ke spojení věcí vycházel soud při stanovení výše odměny za zastupování z § 12 odst. 3 advokátního tarifu, podle něhož při spojení dvou a více věcí se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Součet tarifních hodnot za tři spojené věci tak představuje 150 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje dle § 7 bodu 5 advokátního tarifu částku 7 100 Kč. Za 5,5 úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dne 13. 10. 2014, doplnění žaloby dne 9. 10. 2017, účast na jednání dne 18. 10. 2017, účast při vyhlášení rozhodnutí dne 25. 10. 2017 (zde se jedná o poloviční úkon), podání kasační stížnosti dne 13. 12. 2017] podle § 11 advokátního tarifu náleží odměna ve výši 39 050 Kč. Součástí odměny jsou také režijní paušály dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč v každé věci v celkové výši 1 800 Kč (celkem 6 režijních paušálů).
63. Dále zástupci žalobce náleží 12 x 100 Kč za každou započatou ½ hodinu za promeškaný čas za cestu na vlak (a následně k soudu) z Prostějova do Olomouce a zpět dne 18. 10. 2017 dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu, celkem 1 200 Kč; náhrada cestovních výdajů ve výši 665,61 Kč osobním automobilem tov. zn. HYUNDAI i30, typ GDH, reg. zn. X, při průměrné spotřebě pohonných hmot (benzin automobilový 95 oktanů) 6,0 litrů/100 km, na trase Prostějov – Olomouc a zpět dne 18. 10. 2017 v délce 44,2 km, při ceně benzínu ve výši 29,50 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu, § 158 zákona č. 262/2006 Sb.), při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,90 Kč/1 km [§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.]; dále náhradu hotových výdajů (jízdné) ve výši celkem 415 Kč za jízdu k jednání soudu vlakem na trase Olomouc – Praha a zpět; celkem tedy 2 280,61 Kč.
64. Dále zástupci žalobce náleží 10 x 100 Kč za každou započatou ½ hodinu za promeškaný čas za cestu k soudu z Prostějova do Prahy a zpět dne 25. 10. 2017 dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu, celkem 1 000 Kč; náhrada cestovních výdajů ve výši 3 005,10 Kč osobním automobilem tov. zn. HYUNDAI i30, typ GDH, reg. zn. X, při průměrné spotřebě pohonných hmot (benzin automobilový 95 oktanů) 6,0 litrů/100 km, na trase Prostějov – Praha a zpět dne 25. 10. 2017 v délce 530 km, při ceně benzínu ve výši 29,50 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu, § 158 zákona č. 262/2006 Sb.), při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,90 Kč/1 km [§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.], celkem tedy 4 005,10 Kč.
65. Náklady řízení dále představují soudní poplatky zaplacené ve výši 9 000 Kč (za každou podanou žalobu ve výši 3 000 Kč x 3 žaloby) a ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost, celkem 14 000 Kč.
66. Částky odměny a náhrady hotových výdajů pak byly v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšeny o 9 898,51 Kč odpovídajících náhradě za daň z přidané hodnoty v zákonné sazbě

21 %, již je advokát žalobce jako plátce této daně povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést; tj. celkové náklady žalobkyně činí částku 71 034,22 Kč. S ohledem na poměr úspěchu žalobce, jak uvedeno výše, přísluší žalobci na náhradě nákladů řízení 50 % z částky jeho nákladů, tj. částka ve výši 35 317,11 Kč. Soud ověřil nahlédnutím do registru plátců daně z přidané hodnoty, že zástupce žalobce, Mgr. Karel Ležatka, advokát, je plátcem této daně.

67. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za doplňující vyjádření ze dne 19. 12. 2014, neboť náklady na tento úkon neshledal za důvodně vynaložené.
68. Soud dodává, že žalobami napadené exekuční příkazy a napadená rozhodnutí žalovaného o námitkách netvoří jeden celek, je nutno na ně hledět jako na samostatná rozhodnutí. Soud netrval na zaplacení soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům, neboť shledal za splnění podmínky pro jejich odmítnutí. V případě zaplacení soudních poplatků za ně by soud byl povinen soudní poplatky podle § 6a odst. 4 a § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, žalobkyni vrátit, což by byl postup zjevně nevhodný. Soud proto k vyměření soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům nepřistoupil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 24. června 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu